

Kapitel 6: Regn

Den femte måneds niende dag (9/5) (Dürtian & Rind nymåne, Pnom & Goulis fuldmåne)

Den hvide larve borede sig ind i huden i hans armhule lige under skulderen. Larven bevægede sig under huden. Små rykkende bevægelser fik den længere ind i kroppens bløde dele. Andre larver dumpede ned på ham fra kirkens loft. Nogle af dem ramte ham, andre faldt ned på gulvet med et klask. Larverne på hans krop borede sig straks ind igennem hans hud der lukkede sig over de små mider. Det værste var dog at han intet kunne gøre.

Hele hans krop var lammet. Alt imens larverne faldt ned over ham, lå han ubevægelig på kirkegulvet. Noget kradsede i hans nakke. En larve havde nået de små fibre i knoglerne og var nu ved at æde sig ind i dem. Andre larver åd sig igennem hans hals som fyldtes med blod. Han ville røre på sig, kaste op, skringe, kalde på sin far der lå lige ved siden af ham.

"Min søn," lød en tåget stemme.

Breke så op med sveden haglende ned over sin arrede krop. Over ham dukkede hans fars ansigt op. En larve vrikkede sig ud af hans mund og faldt ned på Breke der forsøgte at skringe uden at der kom en lyd ud af ham. Han stirrede op i sin fars ansigt der forvandlede sig til en åben masse af blødende sår med larver der vrikkede sig ud igennem hans øjenæbler og ører. Hver enkelt af dem faldt ned på Brekes ansigt og begyndte at bore sig ind i ham.

Hans fars ansigt havde forvandlet sig til en masse af mider der kravlede rundt imellem hinanden. De formede en levende masse som afslørede former i ansigtet. Farens ansigt ændredes til Sylgjas og tilbage igen for at eksplodere i en sværm af hvidlige mider. Larverne var blevet større. Hver enkelt af dem var nu på størrelse med en finger og dryppede ned i ansigtet på den hjælpeløse Breke. Drengen forsøgte at skringe, men hans mund fyldtes af larver.

"Breke," hørte han en stemme langt borte.

"Breke, vågn op!"

Han åbnede øjnene. Over ham stod Torgerd.

"Er du vågen?" spurgte søsteren med en skarp hviskende stemme.

"Mhm," mumlede Breke.

"Sig ja, hvis du er vågen," hviskede Torgerd og løftede hans hovedet op fra gulvet.

"Ja, jeg er vågen," hviskede Breke tilbage.

Torgerd så alvorligt på ham.

"Du havde mareridt," konstaterede hun.

"Mhm." Han var klar over at det havde været et mareridt, uanset hvor virkeligt det føltes.

"Er du helt vågen nu?" spurgte Torgerd og så over mod præstens dør ved siden af alteret.

Breke satte sig op. Drømmen var allerede ved at forsvinde væk i det dårligt oplyste kirkerum. Torgerd holdt et stearinlys i hånden. To andre var tændt hos en familie hvis børn havde svært ved at falde til ro ovenpå en begivenhedsrig dag. Deres små grædende stemmer trængte igennem lydene fra de sovende.

"Kom med," sagde Torgerd og tog Brekes hånd.

Han hoppede over deres sovende fars ben. De hellige symboler virkede til at give ham mere tryghed end hans familie nede i selve kirkerummet. Breke rakte ud mod ham. Et ryk i armen hev ham efter søsteren over mod præstens dør. Torgerd var en voksen kvinde på sytten år. Hun løftede Breke gennem luften og satte ham ned foran sig.

"Lad ham være," hviskede Torgerd og trak Breke med over til døren i siden af kirken.

Hun lagde øret mod døren og holdt en finger over læberne. Breke forstod det og tav.

Torgerd lyttede længe ved døren, eller det forekom at være lang tid. Nede i kirkerummet var det grædende barn faldet til ro. Et lys flakkede i de sidste krampetrækninger før det gik ud. Alle virkede til at sove til lyden af vind og regn mod den solide stenkirke.

"Breke," kom det var Torgerd.

Han vendte ansigtet mod hende.

"Kom med udenfor," sagde Torgerd idet hun åbnede døren så stille som vindens susen tillod det. De to søskende smuttede ud i natten. Torgerd lukkede døren bag dem.

Vinden slukkede straks den lille flamme i Torgerds hånd. Hun pakkede lysstumpen ned i en af de lommer som hun havde forsynet alt sit tøj med. Det var først nu at det gik op for Breke hvor kold natten var. Han var kun iklædt den særk som kirketjenerne havde udleveret til ham. Hvordan var det lykkedes for Torgerd at holde fast i sit eget tøj?

"Er du der?" lød Torgerds stemme i mørket.

"Ja," svarede Breke og trykkede sig ind til sin søster.

Hun holdt om den lille dreng og satte sig ned med ansigtet helt hen til hans.

"Hør her Breke," sagde hun med den storesøsterstemme som hun kun brugte når noget var meget alvorligt. "Vi bliver nødt til at komme op til borgen."

"Det må vi ikke," røg det ud af Breke der kendte alt til forbuddet om at gå op til borgen uden tilladelse fra borggreven.

"Vi bliver nødt det alligevel," sagde Torgerd endnu mere bestemt. "Jeg ville ikke have taget dig med, hvis mor ikke havde bedt om det."

"Mor?" Breke forstod intet. Deres mor sendte dem ud i en regnfuld nat.

"Vi skal advare Rodstav," forklarede Torgerd så kort at Breke blev mere forvirret.

Torgerd sukkede.

"Rodstav er kommet for at redde Lyngø," sagde hun. "Han er her også for at tage dig med sig."

"Mig?" Breke rykkede væk fra søsteren.

"Ja, du er blevet syv år."

"Og hvad så?"

"Det var den aftale mor lavede med ham. I det syvende barns syvende leveår ville Rodstav komme og tage barnet med sig for at oplære det som renser, og det er nu."

Breke så på hende uden helt at forstå hvad det havde med ham at gøre.

"Du er det syvende barn," forklarede hun tålmodigt. "Du er allerede blevet syv. Han er kommet for at hente dig."

"Skal jeg ..." Ordene hobede sig op i Brekes hoved. Alene tanken om at blive en betroet i Aut Vitre fyldte ham med en blanding af ærefrygt og rædsel. Der måtte være tale om en fejl. Måske drillede Torgerd. Han afviste tanken. Torgerd var den eneste af hans søskende der aldrig lavede grin med ham. Hun anså det for plat at lave sjov med dem der var så meget yngre end en selv. Det var sandt hvad hun sagde.

"Hvorfor har ingen sagt det til mig?" spurgte Breke der var ved at være godt gennemblødt af regnen.

"Mor ville sige det til dig, men hun havde lovet far at det skulle være ham der fortalte det."

"Hvorfor siger du det så?" råbte Breke hidsig over intet at have fået at vide.

"Fordi det ikke kan vente længere, og far aldrig vil få det sagt."

Breke ville sige noget, men Torgerd lagde en hånd over hans mund. Med den anden hånd svingede hun en kappe om hans skuldre. Det ekstra lag gav ham straks mere varme.

Torgerd så ned mod landsbyen. En enkelt søjle af røg stod op fra det sidste af de udbrændte huse. Aut Vitre folkene havde levet op til deres ry om at brænde ting ned på deres vej. Når noget trængte til at renses, kom de med deres ild og antændte de nødvendige bål. De fleste i Lyngø havde grusomme historier at fortælle om ordenens metoder. Kun Brekes forældre krydrede de flammende beretninger med forståelse for ordenens handlinger. Hans far sagde altid at man måtte stole på Aut Vitres renhed.

"Kan du høre dem?" hviskede Torgerd og gjorde et tegn mod fronten af kirken.

Jo, Breke hørte dem tydeligt. Nogen snakkede deromme. Der var også en hest.

"Det er borggrevens mænd," hviskede Torgerd. "Arewik hader Aut Vitre."

Breke forstod ikke hvorfor det var vigtigt.

"Jeg hørte dem tale om at der var flere på vej," fortsatte Torgerd hviskende. "De vil prøve på noget mod Rodstav i nat.."

"Det må de ikke," udbrød Breke. Straks lagde Torgerds hånd over hans mund.

"Nej, det må de ikke, men sådan er de voksnes verden, Breke. Der er masser af misundelse mod dem der har magt, især når det gælder Aut Vitre. Det er trods alt den eneste orden der kan stille grever og baroner til ansvar for deres handlinger. Lige nu frygter både borggreven, præsten og baronen at Aut Vitre er kommet for at tage magten fra dem."

"Er de det?" Brekes øjne spærredes op.

"Selvfølgelig er de ikke det," sagde Torgerd strengt. "Hvorfor skulle de gøre det? Hvis de fjerner en hersker, vil de blive nødt til at sætte en anden i stedet, ellers vil alt falde fra hinanden, og der er ingen til at tage pladsen i stedet for Arewik og de andre."

Breke så spørgende på hende.

"Åh, du er for lille til at forstå," sagde Torgerd ærgerlig over sit forgæves forsøg på at forklare en syvårig hvordan magtforholdene i Nelkari hængte sammen.

"Jeg ved godt at det er Rodstav der bestemmer," sagde Breke og rankede ryggen.

Torgerd smilede til drengen.

"Godt så," sagde hun og spejdede hen mod fronten af kirken. "Lige nu har vi ikke tid til at snakke mere. De finder snart ud af at du er væk, og den eneste vej ud af kirken uden at skulle forbi kirketjenerne er den vi har taget. Vi bliver nødt til at komme op til borgen. Følg med mig."

Hun havde Brekes hånd i sin. Han sprang efter hende så hurtigt hans små ben kunne bære ham. Flere gange måtte Torgerd svinge ham med sig. De var nået ned mellem gravstenene der blev udhugget i det lille stenbrud nedenfor kirken på den side der førte op til borgen, da de hørte et højt råb fra kirken. Indenfor få sekunder blev det fulgt op af flere stemmer og en hests høje vrinsken.

"De ved at vi er undsluppet," sagde Torgerd og løftede Breke op i sine arme. Hun

trykkede den meget yngre bror ind til sig og hviskede insisterende i hans øre. "De må ikke fange dig. Lov mig at du lader mig konfrontere dem alene. Du skal op til slottet for at give Rodstav besked om borggrevens planer. Kan du det?"

Breke kom med et lille ja der mere var et udtryk for hans vilje end hans tro på at Torgerds ord kunne omsættes til handling. Og hvorfor sagde hun at han skulle lade hende konfrontere dem? Uanset hvor god Torgerd var med sin stav, ville det ikke hjælpe en syttenårig pige det store mod soldater med sværd og spyd. Hun ville blive dræbt på stedet, hvis hun gav i til at kæmpe med dem.

Fra et sted bag dem lød hektiske stemmer. Yderligere en hest kom til. De ville ikke have en chance for at løbe fra voksne mænd med heste. Breke kunne mærke sveden springe frem til trods for at han allerede var gennemblødt af den konstante regn som til de flygtendes fordel sænkede sigtbarheden til næsten ingenting. Kombineret med den kolde nordlige vind var det tilmed umuligt at holde gang i en effektiv lyskilde. Deres forfølgere var tvunget til at bevæge sig forsigtigt frem, hvilket gjorde det muligt for Torgerd og Breke at fastholde afstanden til dem.

Torgerd fortsatte væk fra landsbyen. Brandene dernede var døet ud i takt med at tagene var styrtet ned og havde efterladt husene åbne for den vedholdende regn. Ganske vist var det ikke de samme intensive vandmængder som tidligere på dagen, men det var ikke desto mindre en konstant regn der truede med at få floden til at gå endnu mere over sine bredder, hvilket ville gøre hele indsatsen med at bjerge ligene omsonst. Søskeneparret stoppede for at orientere sig inden de løb ud i det åbne land op mod borgen.

"Kan floden nå herop?" spurgte Breke som tænkte på hvad han havde hørt om oversvømmelser. Han havde aldrig oplevet en rigtig oversvømmelse. Det havde Torgerd.

"Floden kan opsluge landsbyen," sagde hun mens hun blev ved med at spejde tilbage den vej de kom fra.

Mørket fik Breke til at forestille sig hvordan vandet kom brusende imod dem over hans hovedhøjde. Det var en skræmmende tanke med så meget vand. Han var i forvejen bange nok for at drukne siden Ottar havde smidt ham i vandet i sommers. Ganske vist havde han selv reddet sig i land, men det gjorde ikke oplevelsen mindre voldsom.

"Se dig for," sagde Torgerd da Breke snublede over en sten.

"Jeg så den ikke," udbrød drengen. Han kunne ikke følge med i den voksne søsters tempo. Hendes ben var meget længere end hans. Hun stoppede op og kørte fingrene gennem hans våde hår.

"Hvis du vil vide det, så er du i stor fare," sagde hun dystert.

Breke åbnede munden uden at have noget at sige.

"De sagde at baronen er lige i nærheden, og så nævnte de dit navn." Torgerd havde sat sig ned ved siden af broren. "Jeg ved ikke hvad de vil gøre ved dig, måske ingenting. Måske ved de ikke at Rodstav er kommet efter dig, men jeg tror at far har sagt det til præsten. Han siger alting til den idiot."

Breke så på søsteren med store øjne. Han vidste at hun hadede deres præst, men det var sjældent at hun udtrykte det så direkte.

"Hvis far har fortalt præsten at Rodstav vil have dig med sig, er du interessant for ham og borggreven," sagde Torgerd med ansigtet stukket helt op til Brekes. "Lige nu er jeg dog mere nervøs for hvad der vil ske med Rodstav selv, hvis de tager ham på sengen."

Han kan sagtens klare dem i en lige kamp, men ingen i borggrevens familie er kendt for at bruge ærlige midler. De vil forsøge at angribe Rodstav når han er svagest, og han har lige brugt alle sine kræfter på at rense den landsby som hverken præsten eller hans tåbelige bror har været i stand til at gøre noget for. Hvis vi ikke kan nå borgen sammen, må du advare Rodstav uden mig.."

Ordene fik Breke til at stirre ud i natten. Det var anden gang hun antydede at han kunne blive nødt til at klare sig alene.

"Du skal ikke stirre," rettede Torgerd på ham. "Du skal følge med. Vi har muligvis ikke lang tid."

Breke nikkede og rystede over hele kroppen da de gik videre mod borgen. Han var forfulgt. Torgerd måtte tage fejl. Ingen vidste hvem han var. Folk i landsbyen kendte ham knap nok. For dem var han bare en af Arngrims unger. Det eneste specielle ved ham var at han var det syvende levende barn af Alof og Arngrim. De fleste familier havde oplevet flere døde børn inden deres nummer syv var blevet syv år, og han var næsten syv et halvt. Faktisk var det noget af det hans far var mest stolt af, at han havde været i stand til at holde liv i syv børn, også selvom han tilskrev sin kone det meste af æren for det.

Et højt råb ude fra natten fik Breke til at fare sammen. Torgerd stoppede og spejdede efter noget ingen af dem kunne se. Nede fra kirken blevet råbet mødt af et andet råb. Enten var det på et sprog ingen af dem kendte, eller det var for langt væk til at de kunne få mening i det. Havde de opdaget dem? Flere stemmer lød fra et sted nærmere borgen.

"Kom," skyndte Torgerd på Breke. Hun trak ham med sig, væk fra stemmerne. Da han snublede igen, løftede Torgerd ham op. De skyndte sig i retning af gravpladsen nordvest for kirken. Det førte dem tilbage mod kirken til området ved siden af stenbruddet nedenfor bakken op til borgen. Ingen kom der efter solens nedgang. Alene tanken om at det var der de var på vej hen, fik det til at gyse i Breke. Han gjorde dog ingen modstand, sikker som han var på at hans storesøster vidste hvad hun gjorde.

Den tillid varede ikke længe.

Kapitel 7: Torgerd

En hest vrinskede på bakken over dem. Torgerd trak Breke ind til sig. Sammen så de i den retning vrinsket var kommet fra. Der gik den tid det tager hjertet at slå fire gange i roligt tempo, inden en rytter kom ridende mod dem. Skikkelsen var klædt i så rødligt tøj at farven kunne skelnes under regnmånen Pnom. Begge søskende genkendte dragten som borggrevens personlige garde. Havde han sendt dem, var han klar til at gå langt for at nå sit mål.

Breke mærkede Torgerds greb stramme til. En åbning i skydækket lod den fjerne månes blålige lys skinne nedover stien der førte hen til gravpladsen. Torgerd løb med Breke i armene for at nå sikkerheden inden skikkelsen på hesten blev opmærksom på dem. Hendes lange skridt førte dem hurtigt hen mod gravenes beskyttelse.

Bag dem holdt rytteren sin hest an. Hesten vrinskede og stampede i jorden. Den måtte være utilfreds med at være ude i en nat som denne, tænkte Breke der holdt godt fast da Torgerd satte tempoet yderligere op. Hun sprang over en vandpyt og løb de sidste skridt ind på gravpladsen. Der fandt hun en gravsten at skjule sig bag.

"Find et sted at gemme dig." Hun løftede Breke ned på jorden og pegede mod den modsatte ende af gravpladsen. "Du skal holde dig skjult lige meget hvad der sker. De gør ikke mig noget alvorligt. Når de er væk, løber du op til borgen og finder Rodstav. Han skal vide at de vil dræbe ham. Og gør som Rodstav siger. Vores liv afhænger af det."

Breke gjorde som hun sagde. I den anden ende af gravpladsen var der en nyligt gravet grav som skulle være klar til asken fra de lokale ofre for miderne. Han så ned i hullet. Det var omtrent ligeså dybt som han var høj. I bunden lå der allerede et lag med asken af de første døde som var blevet dækket med jord. Der måtte være et bedre sted. Inden han kunne nå at søge efter det, hørte han heste der red ind på gravpladsen. Et øjeblik efter skreg Torgerd højt da nogen greb hende i håret og løftede hende op på en af de store krigshingste. Breke sprang ned i graven.

"Vi har en pige," råbte en mand. "Jeg tror det er Arngrims ældste datter, hende vildbassen."

Et slag fulgt af et forbløffet udbrud af smerte og noget der ramte hårdt ned i jorden, fik Breke til at stikke hovedet op over gravhullets kant. Lyset fra flere fakler lod ham se tre soldater i borggrevens røde kåber siddende på ryggen af hver sin hest. En af dem svingede sig af og greb fat i Torgerd der var ved at rejse sig op fra jorden. Han gav hende et slag i ansigtet med bagsiden af sin hånd. Torgerd væltede om på jorden. Inden soldaten var klar over hvad der skete, havde hun sparket benene væk under ham. Han faldt om i pløret med armene strittende ud til begge sider.

De andre soldater lo højt.

"Kom her med hende," råbte den ene soldat med en spottende latter.

"Hun er for stor en mundfuld for dig," faldt den anden soldat ind.

"Hold din kæft, dit drog," råbte soldaten på jorden. "Hun er min."

Han løb efter Torgerd der var kommet på benene og løb væk fra ham imellem gravstederne. Breke trak hovedet til sig for ikke at blive set. Fra sin plads nede i hullet kunne han høre soldaterne kæfte op om retten til den unge kvinde. De var helt sikre på

at de ville fange hende. Det måtte være fordi de ikke kendte hende godt nok. Der var ingen tvivl i Brekes hoved om at hans søster kunne løbe fra dem helt til den lyse morgen, og på det han hørte, lød det til at være lige hvad hun gjorde. Hun måtte være hoppet over stengærden der omgav gravpladsen og være fortsat ned mod kirken. Soldaterne vendte i hvert fald deres heste for at ride den vej.

Varsomt tittede Breke op over fællesgravens kant. Soldaterne var ganske rigtigt på vej tilbage mod kirken. Den bagerste af de tre var ved at stige op på sin hest igen. Han red efter de andre i så hurtigt et tempo som hans hest ville løbe i den omskiftelige nat. Torgerd kunne han ikke se, hvilket måtte betyde at hun sluppet væk fra dem. Han kunne høre hestene ride ned mod kirken. De skulle vel slutte sig til præstens folk.

Far havde altid sagt at de skulle gøre som præsten sagde. Torgerd havde aldrig brudt sig om ham, og nu sagde hun at han var ude efter Breke. Egentlig ville han helst ikke tro på det, men præsten havde nægtet dem hjælp til Sylgja. Han havde tilmed sat sin kirketjener Olrik til at bevogte deres hjem. Breke kunne ikke lide Olrik. Den store dreng havde altid været grov og dum ved ham, og han havde skubbet ham om i sølet da han ville ind til sin mor og søstre, tilmed uden antydning af at genkende Breke..

Ingen af præstens folk og slet ikke borggreven havde gjort noget for at hjælpe dem. Den eneste der havde gjort noget var Rodstav. Måske var det forkert at gå imod præsten, men det ville være endnu værre at modsætte sig Aut Vitre. Brekes far havde altid fortalt at ordenen var den ultimative beskytter. Han måtte op til borgen og advare Rodstav.

Først skulle han dog lige op af hullet. Det viste sig at være sværere end han havde troet. Jorden under ham var ikke fast, og regnen havde gjort blandingen af jord og aske til en mudderpøl. Hver gang Breke prøvede at komme op, sank han dybere ned i pløret. Hans fødder var dækket af mudder til over anklerne. For at komme højt nok op til at kunne få overkroppen op af hullet, blev han nødt til at grave i det askeholdige pløre med hænderne. På den måde kunne han samle så meget jord i et hjørne af graven at han kunne stille sig op på det og få fat i jorden over kanten. To gange gled han tilbage i hullet inden det lykkedes ham at trække sig op.

Indsmurt i mudder løb han væk fra gravpladsen i retning mod borgen. Han løb over markerne der for nylig var blevet sået til. Også her var jorden blød lige til han nåede den sidste del af højen op mod borgen. Borggreve Arewik havde forbudt al beplantning på bakken. Han var meget optaget af at den skulle være let at forsvare mod fjender. Tanken fik Breke til at se sig om. De eneste fjender han kunne tænke på, var goblinerne der normalt hærgede landet på denne årstid. I år var der ikke kommet nogen. Rodstav havde sagt noget om at de var døde af Igzlars forbandelse på samme måde som alle ligene i floden. Endnu engang så Breke Sylgjas ødelagte ansigt for sig.

Mindet optog hans sind, da han hørte flere heste komme travende op mod borgen. Han kastede sig ned bag en lille forhøjning i terrænet. Den ville ikke have skjult ham om dagen, men han håbede at den ville skjule ham for soldaternes øjne i natten. Der var ingen af dem der kunne se i mørket. Borggreven hadede alle andre end mennesker, hvorfor der ikke var hyret en eneste ogrin eller dværg i hans styrke. Normalt betød det ikke noget. I en mørk nat som denne gav det Breke chancen for at skjule sig, selvom soldaterne red lige forbi ham.

Hestene kom buldrende mindre end to voksne skridt fra Brekes skjulested. Ingen af soldaterne så drengen. Hans mudrede krop hjalp ham yderligere med at skjule sig til de fire mand var redet forbi ham. Uroligt så han ned mod kirken og landsbyen. I det blege

månelys fik Lyngø et spøgelsesagtigt udtryk. I det mindste kom der ikke flere ridende derfra. Måske var der kun disse tre soldater. Inden han blev for tryk, kom han i tanke om at have hørt mindst en hest mere ved kirken.

Hvordan var soldaterne overfor hans familie? Var de i sikkerhed med alle de soldater? Eller var de blevet smidt ud af kirken? Og havde de så taget det tøj de havde fået? Torgerd havde haft sit eget tøj. Ville de andre også få det? Ikke mor og pigerne, deres tøj var brændt. Han rystede over det hele ved tanken om den nat hans mor og søskende oplevede nede i kirken. Der var ikke noget han kunne gøre ved det. I stedet så han op mod borgen. Soldaterne var ved at blive lukket ind. Han blev nødt til at skynde sig.

Så hurtigt hans ben kunne bære ham, løb drengen op til borgmuren. Der stod han så. Hvad skulle han her? Muren var høj, beregnet til at holde en stærk fjende ude. Hverken han eller Torgerd havde nogen chance for at komme over den mur. Hvorfor ville hun have ham til at løbe herop? Bankede han på porten, ville han blive afvist, hvis de ikke tog ham til fange som Torgerd sagde de ville. Han havde stadig svært ved at se hvad de skulle gøre det for? Det værste han havde gjort var at stikke i en af de døde, og det var Ottar der havde fået ham til det. Der var ingen grund til at borggreven og hans soldater skulle være interesserede i ham.

"Pst," lød det i retningen væk fra porten.

Kapitel 8: Aelonernes veje

Breke kiggede over mod det sted hvor stemmen havde lydt. Det eneste han kunne se, var den høje mur. Selv en trolde ville være tvunget til at give op overfor den mur.

Der var den igen.

"Pst."

Nogen prøvede at fange hans opmærksomhed.

Han bevægede sig væk fra porten langs borgmuren. Det stod ham ikke klart om der var vagter deroppe. Hvis der var, måtte de ikke få øje på ham nu.

"Psst," lød det igen.

Denne gang blev Breke klar over hvor lyden kom fra. Lidt længere henne så han sin søsters skikkelse. Han var lige ved at råbe hendes navn, men tog sig i det. Torgerd var der. Hun ville få dem ind i borgen. Kendte hun en hemmelig vej? Der var næppe en skjult indgang. Den ville goblinerne finde, og så ville man blive nødt til at spærre den af. Det var mere sandsynligt at hun kendte nogen inde i borgen som hun kunne kontakte.

Breke nåede hen til Torgerd der smilede til ham uden at trække ham ind til sig som han havde ventet. Faktisk sagde hun ikke et ord. Hendes opmærksomhed var rettet mod noget ved borgmuren. Mørket forhindrede Breke i at se hvad det var. Måske var det den åbning hun måtte have. Det måtte det være. Der lød en svag piben. Ved at læne sig frem kunne Breke se at der var en lille åbning i muren. Inde på den anden side var nogen i gang med at sige noget til Torgerd. Hun lagde hovedet helt ind til muren og skiftevis lyttede og talte afdæmpet.

"Hvem snakker du med?" spurgte Breke urolig over udsigten til at være i det åbne når det begyndte at blive lyst.

Torgerd holdt en hånd over hans mund. Han hadede når hun gjorde det. Hun kunne bare fortælle ham hvem det var. I stedet for at sige noget gav søsteren ham tegn til at han skulle følge med hende. Breke pressede læberne sammen og gjorde som hun signalerede til ham. Selvom han havde lyst til at råbe op om at blive behandlet som et pattebarn, var han meget opmærksom på vagten over dem. De to søskende sneg sig videre langs borgmuren til de var kommet rundt om hjørnet og befandt sig på siden af den kompakte fæstning. Der så Breke en lille skikkelse en snes skridt fra dem. Aelonen vinkede for at få dem til at komme nærmere.

Et tællelys blev holdt frem i en åbning i borgmuren. Breke og Torgerd skyndte sig derhen. Åbningen var kun lige stor nok til at drengen kunne komme ind ad den ved at mose sig igennem. Han så på Torgerd. Hun nikkede.

"Du bliver nødt til at klare dig selv herfra," sagde hun med sin morstemme. "Jeg er blevet for stor til den hemmelige indgang."

Da Breke ikke gjorde mine til at kravle igennem, holdt hun ham ind til sit i et kram.

"Det er vigtigt at det er dig der overdrager beskeden. Hvis det er en af borgens folk, kan de tro at det er en løgn. Du ved hvordan borggreven behandler sine aelonere."

Det gjorde Breke egentlig ikke, men han nikkede for at virke klog. Torgerd smilede til ham og pegede op.

"Det begynder at blive lyst," sagde hun med reference til solopgangen i øst. "Inden

længe vil vi have mistet mørkets beskyttelse. Disen vil kun blive her til solen har brændt den væk. Skynd dig nu ind."

Breke så på søsteren en sidste gang og lagde sig så ned for at kravle ind igennem den lille åbning i muren. I det samme han havde klemte sig igennem lød en skurren bag ham da en sten faldt på plads og lukkede hullet i borgmuren. Foran ham stod en lille aelon på hans egen højde. Aelonen holdt en hånd op for at beskytte flammen fra tællelyset. Ved nærmere betragtning kunne Breke se at han kun var en stor dreng.

Aelonen gav tegn til at Breke skulle følge med ham. Det var godt med en til at vise vej igennem de snørklede løngange som skulle fange goblinerne, hvis de nogensinde trængte ind i borgen. Breke havde været faret vild med det samme, hvis han havde været alene. Den unge aelon virkede til at kende hvert et hjørne i gangene der førte ind i borggården. Der fik han Breke til at holde sig langs muren for at undgå det åbne stykke mellem borgmuren og selve borgen. Først da han havde kigget op mange gange, løb aelonen hurtigt over det åbne område med Breke i hælene. De to små skikkelser ville kun blive bemærket af en opmærksom vagt, og selv da ville han antage at de begge var aeloner der arbejdede for borggreven.

Aelonen stoppede ved en tårndør. Han spejdede ivrigt op mod palisaderne hvor vagterne normalt ville gå rundt. Vejret måtte have fået dem til at trække indenfor. Ingen af dem kunne ses i lyset fra lamperne der var placeret på siden af murens tårne med så meget mellemrum at hele borgmuren var oplyst uden at blotte vagterne for meget. Breke så på aelonen der vinkede dem videre rundt om tårnet. Der kom de til en noget mindre dør som aelonen åbnede.

Varm damp væltede dem i møde fra borgens indre. Aelonen holdt en hånd op for Breke der ventede udenfor trykket op mod muren til han fik tegn på at følge med.

Indenfor gik de to hurtigt over gulvet i et stort kammer med tunge møbler. Døren i den modsatte side åbnede til en mørk opgang. Først da de var sikkert derinde med det lille tællelys som eneste lyskilde, henvendte aelonen sig til Breke.

"Torgerd fortalte at I har problemer med borggreven."

Han gjorde en pause da Breke ikke svarede fortsatte han.

"Jeg lovede at føre dig op til jeres søster på betingelse af at ingen får dig at se." Aelonen så ud til at det var meget vigtigt. Først da Breke havde nikked, fortsatte han. "Vi skal have fat i noget tøj til dig, så du ligner en af borgens aeloner, ellers vil de opdage dig med de klæder. Arewik har allerede bedt alle sine folk om at holde øje med det tårn Aut Vitre befinder sig i. Han anser dem for at være en stor fare."

Breke viste at han forstod. Det var rigtigt. Rodstav havde gjort det tydeligt for enhver at han var klar til at overtage kontrollen, om det så kun var for at hjælpe.

"Lagil," sagde aelonen og spejdede igennem en dør.

"Hvad?"

"Lagil," gentog aelonen. "Jeg hedder Lagil."

"Ah, jeg hedder Breke."

"Det sagde din søster. Vær nu stille."

Den unge aelon var ligeså grov som alle de andre. Han behandlede også Breke som en baby. Breke mærkede på daggerten under sit tøj. Ingen baby havde sådan en.

Lagil åbnede døren og gjorde tegn til at Breke skulle følge ham. Hurtigt løb de over gulvet i et stort dårligt oplyst rum. Breke havde svært ved at skelne tingene i rummet. Han vidste at aeloner så bedre i mørket end mennesker. De kunne ikke se det samme

som dværge, men de var langt bedre til at udnytte lyset fra selv en lille lyskilde.

Stille åbnede Lagil en dør ind til et noget mindre rum. Flere stole og borde indikerede at det tjente som spisesal. Omtrent tyve voksne mennesker kunne sidde rundt om bordet. Det var lige så mange som kunne samles om de langborde der blev stillet op i landsbyen på markedsdage. Fra kaminen lød der af og til gnistren når en hendøende brændeknude blussede kortvarigt op. Lagil stod med øret op til endnu en dør. Med stille skridt gik Breke over til ham.

"Shh," tyssede Lagil selvom Breke var helt stille.

Breke så over mod det store vindue. Det var begyndt at lysne udenfor. Ville de se Torgerd når det blev helt lyst? Hvordan var hun overhovedet sluppet væk fra soldaterne? Hun var så vild.

Lagil åbnede døren og stak hovedet ud. Efter et hurtigt kig vinkede han Breke med sig. Drengen kiggede op og ned i gangen på den anden side af døren inden han fulgte med aelonen. Den eneste lyskilde var det tællelys Lagil holdt i hånden. Hvis nogen drejede om hjørnet ville de få øje på dem med det samme. Borggreven havde også store kamphunde til at bevogte slottet. Breke gøs ved tanken. Det gav kun lidt tryghed at mærke daggertens skæfte i hånden. Når alt kom til alt, var han helt utrænnet i at bruge våben. Uroen fik ham kun til at knuge hårdere om daggerten.

Listende passerede de to små skikkelser to lukkede døre til køkkenet hvor der var god gang i aktiviteterne. Dagens første måltid skulle være klar når herren vågnede. Ve den arme sjæl der tillod sig at være for sent på den. Breke stoppede op for at indsnuse duften af nybagt brød. Hans mave knurrede. I kirken havde de fået vand og tørt brød. Det var langt fra nok til at dække en sultens drengs behov. Lugtene fra bageriet fik hans tænder til at løbe i vand. Lagil hev i ham. Aelonen havde ret. De var der for at finde Rodstav. Spisningen måtte vente til de havde det på plads.

For enden af gangen var der endnu en dør. Lagil åbnede den og gav Breke signal om at vente inden han selv smuttede ind. Gangen blev helt mørk da tællelyset forsvandt. Det tog Breke lidt tid at se de små lys fra køkkenet. Han satte sig på hug for at indsnuse de liflige dufte der fulgte med lyset under dørsprækkerne. Hvor mange mon der var i gang? Til markedsdagene var der mindst ti der lavede mad og serverede på samme tid. Mon ikke de fine folk på borgen havde mindst ligeså mange til at varte sig op.

Døren Lagil var forsvundet igennem, blev åbnet. Lagil kom til syne i tællelysets skær. I armene havde han en bunke tøj. Han signalerede til Breke om at tage det på. Drengen gjorde som han fik besked på og stod snart i et sæt af aelonernes tøj. Det passede ham næsten. Kun benene var lidt lange og ærmerne nåede helt ud på hænderne. På afstand ville ingen kunne se det. De ville antage at han var en aelon. Lagil så tilfreds på ham.

"Det klæder dig," sagde han stolt over sin indsats.

Det var dog den næste handling der fik Brekes humør til at stige. Lagil åbnede døren til køkkenet. Uden at vente smuttede han ind. Breke skyndte sig efter ham. Det vigtigste var at blive sammen med aelonen. Torgerd stolede på ham. Hvorfor skulle han gøre andet? Indtil videre havde Lagil fået ham igennem borgen til køkkenet hvor der var fuld gang i arbejdet. Der skulle bages brød, findes vin frem fra kælderen, koges æg og meget andet. Hele køkkenet summede af aktivitet. Et menneske gik forbi dem uden at se ned. Aelonerne var så vant til at blive overset at Lagil fortsatte uanfægtet igennem det travle køkken. På et bord stod to nybagte brød. En høj knurren fristede Breke til at snuppe det ene.

"At stjæle er at miste sin sjæl," hørte han sin fars formanende stemme.

Breke skyndte sig at følge efter Lagil der stoppede brat op ved en bordkant. Han ventede lidt og gik så frem med et tegn til Breke om at følge med. Øjeblikket efter vinkede han til ham om at blive stående. En lys stemme sagde noget til Lagil på aelonernes ivrige sprog. De få ord Breke opfangede, forsikrede ham om at ingen havde mistanke om at han var i borgen. Lagil vinkede ham frem igen. De bevægede sig hurtigt over til yderdøren der i det samme gik op.

En høj mand blokerede hele døråbningen. Lagil var gået i stå foran ham, mens Breke skyndte sig om bag en sæk mel der lige nøjagtig skjulte ham. Manden så over hovedet på Lagil ind i køkkenet. Da han ikke fandt noget af interesse, flyttede han blikket ned til aelononen der forsøgte at smile til den høje mand. Det blev i bedste fald til et skævt træk om munden.

"Kommer maden snart?" brokkede manden sig. "Vi sulter på vagten."

"Den er på vej," lød en mands stemme fra køkkenet.

Breke kunne ikke se hvem der talte, men han var sikker på at det drejede sig om at give den store soldat noget at spise inden han selv tog for sig af retterne.

"Lagil var lige på vej med noget," sagde manden der var kommet frem, så Breke kunne se at han havde et hvidt forklæde på over sit tøj. Manden havde ikke set ham. Han talte nu direkte til Lagil.

"Kom her og få din bakke, dit dovne skvat," sagde han til Lagil og henvendte sig atter til mennesket i døren. "Gå tilbage til din plads, så kommer Lagil her med en bakke. Der vil være øl til.

Soldaten brummede og lod døren falde i bag sig. Så snart han var ude henvendte kokken sig atter til Lagil der krympede sig.

"Jeg ved ikke hvad du har gang i," sagde kokken og stak ham en bakke der var stor nok til at blive båret af et voksent menneske. "Få din lille ven til at hjælpe dig med at bære det."

Han havde set Breke. Sveden piblede frem på drengens pande.

"Det er mig lige meget hvad I foretager jer," sagde kokken og stak en stor kande med øl til Breke. "Lige nu er jeres opgave at få det her over til vagterne ved Aut Vitre tårnet. De har været oppe det meste af natten og er trætte."

"Javel," sagde Breke og løftede op i den tunge kande med øl.

"Ham kan du lære noget af," lo kokken og gav Breke et klap på ryggen. "Kom nu af sted med jer."

Kokken åbnede døren og lod de to drenge slippe ud.

Så snart døren lukkede bag dem, drejede Lagil til højre og gik så hurtigt han kunne over mod hestestalden. Breke så over mod tårnet modsat dem. Det måtte være der de skulle over. Gik Lagil rundt for at beskytte maden mod regnen der næsten var hørt op? I så fald var det en lang omvej han tog. Den var også dum, for der var ingen steder man kunne komme over til tårnet fra uden at man skulle over et stykke åben gårdsplads.

Først da Lagil drejede ind til hestene, gik det op for Breke at det ikke var aelonens plan. Han så over mod de to vagter der diskuterede ivrigt med hinanden. Igennem det tidlige morgenlys kunne Breke høre dem nævne Aut Vitre, borggreven og at have sværdene rede. De måtte være ved at gøre klar til at gå i kamp med Rodstav. Breke vendte sig mod Lagil der sendte onde øjne over mod de to vagter. Enten kendte han dem, eller også var han utilfreds med at de stod hvor de gjorde, hvis det ikke var lidt af

begge dele. Før Breke kunne tænke nærmere over det hørte de en dyb stemme bag sig.